

ZAM.

hátul
edve-
ent a
us be-
csak
Már
ngem
ven-
mely
flem,
ovits
erdi-
iger
g és
ni az
ne
iadó-
meg-
vári
Az e
stein
l. —
két
szí a
evér
hogy
asóm
ezer
mert
tud-
kis
Nem
ros-
zág-
kem
hogy
nben
gyar
elek
ikor
ikat
olta-
eza.
s kis
kori
mbe,
r is
zzás
lves
ela.
ula.
aszt

MARISKA AZ ERDŐN. (Lásd a 394. lapon.)

XLIV. kötet. 25. szám. Ára negyedévre 1 fnt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. június 18-án.
Megjelen minden vasarnap 16 oldalon.

-épület

A „Kis Lap“ hiveihez.

FOLYÓ hó végén jut befejezéséhez a „Kis Lap“ *negyvennegyedik* kötete, s ezennel megnyitjuk az előfizetést a 23-dik évfolyam második felére, a »Kis Lap«-nak immár **negyvenötödik** kötetére.

A hosszú pályán, melyet a „Kis Lap“ már eddig is oly kiváló sikerrel futott meg, a most végződő félév a legemlékezetesebb időszakok közé sorakozik. Az **ujítások, bővitések**, melyekkel a „Kis Lap“ ez év elején gyarapodott, várakozást meghaladó módon arattak elismerést és tetszést kis olvasóink nagy seregénél épp úgy, mint a szüléknél és az ifjusági irodalom barátainál. Kétszeres örömmel és bizalommal fog tehát Forgó bácsi a megkezdett uton tovább haladni a harmadfél évtized óta oly helyesnek bizonyult uton, folyvást szem előtt tartva azt a célt, hogy a „Kis Lap“-ot egyre tartalmasabbá, értékesebbé tegye. És ebben a kiadó-társaság, áldozatot nem kimélve, oda adó buzgalommal támogatja.

A jövő hóval kezdődő 45-dik kötet, úgy hisszük, tanuskodni fog a törekvések további sikereiről. Gondosan, gazdagon van elkészítve az új kötetnek mind szellemi tartalma, mind rajzok, mellékletek tekintetében művészi kiállítása. A „Kis Lap“, olcsó ára mellett, bátran dicsekedhetik vele, hogy **a legtartalmasabb, leggazdagabban illusztrált és legterjedelmesebb** ifjusági lap.

Részletesen nem sorolhatjuk föl mindazt, ami a jövő kötetben való közlését várja. Csak röviden jelezzük, hogy mindjárt az első számban egy kis **szindarab** fog megjelenni, „**Bátraké a szerencse**“ czimmal, mely, úgy mint az eddigiek, arra is alkalmas lesz, hogy ügyes gyermekek elő adhassák. Nyomban követni fogja, ami után kis olvasóim közül oly sokan kérdezősködtek: „**Rosszesont Ferke újabb rugaszkodásai**“, ismét képekkel, épp oly mulatságos, mint tanulságos olvasmányul. Ez után következik egy **hosszabb elbeszélés**, szintén rajzokkal, és ha a nem rég befejezett »*Dorinka menedéke*« czimű elbeszélés már oly nagy mértékben megnyerte kis olvasóim tetszését, ez az újabb elbeszélés, melynek „**Mikor én kis nagybácsi voltam**“ lesz a czime, aligha nem még fokozottabb érdeklődést fog kelteni. A kisebb elbeszélések sorában lesznek a „**Találkozás a vörösbőrűvel**“, a mesék közt a „**Lakodalom Tündérhonban**“ — „**A galamb-király**“ — „**Kukorikú művészi körutja**“ és még sok más. Ezek mellett minden szám közöl ismeretterjesztő **czikkeket, költeményeket** rajzokkal és különféle kisebb közleményeket.

Az oly nagy tetszéssel fogadott **színes műmellékletek** sorozatát az új kötetben is folytatjuk. Minden második számhoz mellékelve levén a

művészileg kiállított, külön lapra nyomtatott színes kép, az előfizető idő mulatával egész diszes képalbumot állíthat belőlük össze.

Folytatjuk a „*Büvészet*“ czímmel megkezdett érdekes sorozatot is, melyből a kis olvasók számos érdekes és nemcsak mulattató, hanem egyuttal tudományos értékű mutatványt tanulnak meg. Ezekhez csatlakozni fognak egyéb fajta *játékok, árny-képek*, s mind ez rajzokkal, melyek a szöveget még könnyebben megérthetővé teszik.

Minden számban közlünk ezentul is **rejtvényeket** és **feladványokat**, még pedig a megfejtők közt kisorsolandó **jutalmakkal**. S hogy ne csak a szerencse döntsön mindig, olyan feladványokat is közlünk koronként, melyeknél a legszorgalmasabb, legérdemesebb dolgozat beküldője kapja meg, gondos és lelkiismeretes bírálat alapján, a jutalmat. E rendes kis pályázatokhoz csatlakozni fog a jövő kötet folyamán egy *nagyobb pályázat*, értékes jutalmakkal.

Folyvást nyitva áll a „*Jó sziv*“ rovata, melynek útján a „*Kis Lap*“ olvasói közül a módosabb szülék gyermekei már annyi könnyet szártottak föl, annyi szenvedést enyhítettek nemes adományaikkal. Ez a tiszta forrás bizomnyal csörgedezni fog ezentul is, bár az adakozásnak teljesen önkéntesnek köll lennie és Forgó bácsi elvből nem intéz soha ily nemű felhívást kis híveihez. De élénken fogja ezen tul is folytatni velök a levelezést **Forgó bácsi postája** útján, melyben minden kis olvasó megkapja a választ, felvilágosítást kérdés-ire.

Az új kötetnél régi kis híveit s az ujon belépöket egyforma szeretettel fogja üdvözölni

Forgó bácsi.

Kérjük a „*Kis Lap*“ t. előfizetőit megrendeléseik mielőbbi szives beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „*Kis Lap*“ kiadó-hivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.

A VAK LINKA BATYJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AZ AJTÓBAN ott állt a kis Linka sajátságosan boldog arccal. Mintha köny csordult volna ki világtalan szeméből.

— Anyácskám, itt vagy? kérdé halkán.

— Itt vagyok, kedvesem.

— Te is, Kálmán?

— Én is, hugocskám.

— Akkor hát nem álmodtam ugy-e?

Akkor igazán ti beszéltek arról, hogy én még vissza nyerhetem a szemem világát, látni foglak újra titeket, kik annyira szerettek? Ugy-e igaz?

Anyja könyezve ölelte magához a szerencsétlen gyermeket. Most már nem volt ereje, hogy megfossa a reménységtől.

— Igaz, édes kis leányom! Csakhogy ez nem történhetik mindjárt. Tudod, szegények vagyunk; most nincs annyi pénzünk, hogy elvigyelek a fővárosba a híres szemorvoshoz. De majd iparkodunk, hogy megtehessük. Csak hogy addig nem szabad ám türelmetlenkedned, békésen, megadással kell viselned sorsodat, amig jobbra fordíthatjuk.

A kis leányka szelíden oda simult anyjához.

— Oh, édes jó anyácskám, nem fogok én türelmetlenkedni. Csak azt engedjétek meg, hogy néha beszélhessek róla: milyen boldog leszek, ha majd ismét fogok látni... De türelmesen fogok várni, akár meddig.

Kálmánnak is könybe lábadtak a szemei s izgatottan kiáltott fel:

— Nem fogsz sokáig várni! Holnap meglesz. Holnap megnyerem a nagy jutal-

mat. Török-szakad, de megnyerem. Az a pénz körülbelül elég is lesz.

Most már szó sem lehetett pihenésről. Hamarosan megvacsorált, aztán kamrácskájába vonult könyveivel, hogy dologhoz lásson. Eleinte alig tudott hozzá fogni, annyira fölizgatta a gondolat, hogy most már nagy dolog függ ettől a versenytől: az ő szegény kedves hugocskájának a szemvilága. Ha nem találna győzni! Az borzasztó volna! Ez a félelem mindig újra megrohanta, sehogysem haladt a tanulásban. Ekkor meg ez bántotta és boszantotta. Az idő pedig gyorsan repült s már éjfél mutatott az óra. Kálmán végre is félre tette a könyveket.

— Mégis jobb lesz, ha lefekszem... majd reggel pihent erővel fogok hozzá.

De ez másképp fordult: a fáradtságtól, izgalomtól kimerülve, úgy elaludt, hogy reggel jóformán csak akkor ébredt föl, mikor már indulni kellett a döntő mérkőzésre. Ment is szaporán, de nyugtalanul. Olyan formát érzett, hogy jó lett volna még egyet-mást elolvasnia, mert nem emlékezett világosan némely szabályra, melyre pedig talán szüksége lesz a feladványok megoldásánál. Szinte sápadtan érkezett a tanterembe, hová csakhamar belépett az igazgató is, ki azonnal közölte a három nehéz feladványt, melyet két óra alatt az ő szemei előtt kell megoldani azoknak, akik a nagy jutalomra pályáznak.

Hozzá fogtak többen, de már egy óra múlva egyik a másik után abba hagyta, belátva, hogy nem bírja megoldani a nehéz feladványt. Még félóra múlva már csak ketten dolgoztak: Gyula és Kálmán.

Gyula teljes iparkodással, de egész nyugalommal is feküdt neki a munkának; érezte,

hogyan elkészült, amennyire csak tőle telt, most a legnagyobb figyelemmel dolgozik. Mikor pedig oda pillantott Kálmánra, látta, hogy ez nagyon halvány és izgatott, mintha nem boldogulna a dologgal. Ez még inkább biztatta Gyulát, hogy övé lesz a győzelem.

Nem is tévedett abban, hogy Kálmán nem boldogult olyan jól, mint kellett volna. Két tételt hamarosan megoldott, de a harmadiknál megakadt. Nehány fontos szabály sehogyan sem jutott eszébe. Veríték lepte el az arcát, mikor arra gondolt, hogy bele bukik a versenybe, hiába biztatta anyját, Linkát, hogy elnyeri a jutalmat, megszerzi a módot, hogy testvérjének visszadják a szemevilágát. Ez a félelem még inkább megzavarta s egészen bele bonyolódott a nagy számadádba, mellyel a harmadik feladvány járt.

— Figyelmeztetem a versenyzőket, hogy már csak tíz perc van hátra, szólalt meg ekkor az igazgató.

Gyula épp letette a tollat.

— Én már elkészültem, mondá.

Az igazgató oda ment és átvette a dolgozatot. Aztán ezzel kezében végig sétált a padsor előtt. Kálmán föltekintett és szeme a papírosra esett. Egy pillanatra egészen elvörösödött. Látta Gyula egyik dolgozatának a befejező sorait, azt a főszámot, melyet ő maga sehogyan sem tudott megtalálni. Egészen kábult volt, szinte össze zavarodtak a gondolatai... még csak néhány perc van hátra, nem foghat hozzá újra a nagy számadáshoz; pedig győznie kell minden áron. A harmadik tétel számadásainak részletei nem jók, azt világosan látta; de az igazgató bizonyosan nem fog apróra utána számítani, csak a vég-

eredményt fogja nézni. Ezt pedig lenézte a Gyula dolgozatáról.

És mielőtt a kitűzött idő lejárt volna, oda írta Kálmán a maga hibás dolgozata végére a helyes főszámot és átadta pályaművét az igazgatónak.

A pályaművek áttekintése nem sok gondot adott az igazgatónak. A kitűzött időre nem is készült el több, csak a Gyuláé és a Kálmáné. Az igazgató tehát gyorsan végignézte a két munkát, aztán így szólt:

— Kálmán mind a három tételnél megtalálta a helyes végösszeget, tehát ő a nyertes. Holnap jöjj hozzám Kálmán fiam, hogy átadjam neked a jutalmat.

A tanuló társak megéljenztek Kálmánt, csak egy közülök maradt néma. Persze Gyula volt ez, ki megcsalódott reményeiben. Eleinte elsápadt, de aztán haragos vörös lett s a szemei boszusan villogtak. És le nem vette a tekintetét Kálmánról, kit már rég szemmel tartott. Kálmán pedig egészen kipirosodott. Mindenki azt hitte, hogy az örömtől, melyet győzelme okoz neki. De alig ha más oka is nem volt, mert a viláért sem mert Gyula felé nézni, a pályások gratulációját is nagyon szórakozottan fogadta s igen sietett, hogy mihamarább kijusson a teremből. Mikor pedig az utcán végig gyors léptekkel ment hazafelé, zavarodott arczáról, ijedező tekintetéről bizony senki sem olvashatta volna le, hogy ez az a jeles diák, aki épp most aratott nagy diadalt. (Vége következik.)

LE CZKE UTÁN VIDÁM JÁTÉK.

— A »Kis Lap« 13-dik színes műmelléklete. —

— Jaj, milyen csábító hangokat hallok az udvarról! Hátra sem merek nézni az ablak felé, mert meg nem állanám, hogy

le ne esapjam a könyvet és ki ne fussak. Bizonyosan Rőfike és Nyőfike vannak ott! Megigérték, hogy délután eljönnek játszani. Már itt vannak! Ni, már hívnak is.

Csakugyan hallatszott az udvarról:
— Csemcegilla, jőjj hát már! Itt vagyunk, hozzá foghatunk a játékhoz!

— Könnyű nekik, már tudják a leczkējöket; de én még nem tudom. És ha meg nem tanulom, nem kapok oszonnát. Oh, már megint hívnak!

Ismét hangzott csakugyan:

— Csemcegilla hát nem jössz?

— Mindjárt megyek, iziben, csak még egyszer olvasom el a leczkémét. Jó fiuk ők, gavallérok; tudom, megvárnak. Inkább bedugom a fületem, hogy ne is halljam a csábitó hívást.

És a szorgalmas Csemcegilla kisasszony elszántan daczolt a csábitással, mignem pompásan megtanulta a leczkését.

— Így ni! Most már jól tudom. Lásuk csak:

Kis malacz sir, ui, ui, ui!

S hamar az anyjához buj.

Kérdi ez: mi baj? Rőf, rőf!

Éhes vagyok! Nyőf, nyőf, nyőf!

— Nagyon szép vers. És nagyon jól tudom! Most hamar felöltöm a szép ünneplő ruhámat, mert illik, hogy uri módon fogadjam a vendégeimet.

Megint hangzott az udvarról:

— Csemcegilla, ha nem jössz, haza megyünk!

— Már itt vagyok! Már itt vagyok! A dolgomat elvégeztem, most már szabad játszanom.

— Jó hogy jöttél, mert már bizony elmentünk volna.

— Oh, dehogy! Tudom én, hogy ti finom gavallérok vagytok, nem is tudnátok ezt az udvariatlanságot elkövetni kisasszony-nyal szemben. Hisz Rőfike és Nyőfike messze földön híres jól nevelt urfiak.

— Oh te mindig nagyon kedves vagy, Csemcegilla. A kedvedért csakugyan mindent megteszünk. Akarsz ugrósdit játszani?

— Hogy ne? Nagyon szeretem. Ki kezdi?
— Kisasszonyoké az elsőség. Mi ketten forgatjuk a zsinórt.

— Rajta tehát! Hopp, hopp, hopp! Ha elesem, lesz nagy kopp! De azért nem jajgatok, inkább vigan kaczagok, hipp, hopp, hopp!

MARISKA AZ ERDŐN.

(Keppel a ezimlapon.)

KIS Mariska éd's anyjával
Kisétált az erdőre;
A kosárral nagy vidáman
Messzi szaladt előre.

Édes anyja piros epret
Szedegetett ez alatt;
De meghagyta Mariskának,
Várja őt egy fa alatt.

Mariska ezt nem felelte,
Csakhogy messzi elfutott:
Este lett, mire leülni
Végre eszébe jutott.

Aztán jobbra-balra nézett
S szepegett a kis lány:
»Hol vagyok én, Uram Isten,
S merre lehet az anyám?»

Fel is, le is vizsgálgatta
A sok erdei utat —
De biz' a jó éd's anyjára
Semmi jel ott nem mutat.

Egy hatalmas tölgy tövében
Sziv-remegve csücsüle;
A nagy erdő ezer hangja
Súgott-búgott körülé.

Össze tette kezeckését
És buzgón imádkozott —
S lám, szivből fakadt imája
Csakhamar áldást hozott.

Megjelent jó édes anyja,
Aly várt egy keveset —
Piros epret, ezer csókot
Adott neki édeset.

A BŰVÖS KANCSÓ.

— Mese hat képpel. —

HOL VOLT, hol nem volt, va- ahol az Óperenciás tengeren is tul volt egyszer valamikor egy garázda diák, amilyen most is akad az Óperenciás tengeren innen és tul elég. Ha nem ott az Óperenciás tengeren tul lett volna, váltig hinném, hogy talán bizony Vad Laczi vagy Rosszcsont Ferke volt az; de hát se Laczi, se Ferke barátunk nem járt még az Óperenciás tengeren tul, így hát mégis csak más valaki volt az. Amint hogy csakugyan Lajha Miska volt az ő neve, melyen az iskolában ismerték.

Már persze ismerte, aki ismerte. Mert Miska nem igen iparkodott, hogy sokszor lássák abban az unalmas iskolába, legfőképen szép nyári időben, amikor sokkal mulatságosabb künn a réten vagy az erdőben. Csak az volt a hiba, hogy a tanító ott az Óperenciás tengeren tul is azt kívánta, hogy Miska ne csak a mezőre járjon mint a boczi, hanem az iskolába is mint a diák. Így aztán nem igen egyeztek, legkivált pedig még azért sem, mert valahányszor Miska görbe uton járt s elkerülte az iskolát, a tanító másnap mindig nyakon csipte ilyen biztatással: — No fiacskám, tegnap eleget sétáltál két napra.

... EGYSZERŰ KANCSÓT CSISZOLGATOTT. (Lásd a 398. lapon.)

Most tehát egész nap itt maradsz és dupla leczkét fogsz végezni.

Nem tudom, más mit gondolt volna erre; de Miska a leghatározottabban azt gondolta, hogy ez nem igazság. Egy napra egy leczke is több mint sok. Hát még kettő! Azt el sem lehet végezni. Már pedig amit el nem lehet végezni, abba kár csak bele is fogni. Tehát nem is fogott bele.

Ezzel az okoskodással teljesen meg volt elégedve, csak azzal nem volt egészen tisztában, valjon az a nyakas tanító megint nem másképp okoskodik-e. Kitelik tőle. Még azt találja hinni, hogy amit ő rendel, azt el is kell végezni, mert különben a mogyorófa-pálcza ízét kóstoltatja meg. Ennél pedig Miska sokkal jobban szerette akár

a mákos, akár a diós patkót, de még a mandulás kiflit is.

Gyönyörű nyári napon délután épp ilyen-forma nehéz gondokkal küzdött ott az iskola termében, ahol egymaga volt, mert a tanító így szólt:

— Itt most csöndben szaporán elvégezheted a dolgodat. Egy óra múlva vissza térek, hogy lássam, menyire haladtál.

Biz' azon nem sok látni való volt, mert Miska még csak bele sem märtotta a tollat a tintába. Minek is poesekolja a tintát és papírost, mikor ugyis bizonyos, hogy nem készül el? Mi haszna is készülné el? Ha az egyik feladványt megcsinálja, következik a másik; estig még sem szabadul.

— Akkor meg ugyis haza bocsát. Minden jó volna, csak az a haszontalan mogyorófa ne teremne!

De már azt nem akadályozhatta meg, hogy mogyorófa-pálcza ne legyen.

— Jól van, hát legyen. De nekem nem köll. Itt az ablak, kiugrom a kertbe, keresztül mászom a palánkon s künn vagyok a mezőn. A többi nem az én gondom.

Mire ezt végig gondolta, már künn is volt a kertben, a következő pillanatban

pedig fönn a palánkon. Épp akkor pillantotta meg a tanító.

— Ejnye semmiházi, jösz mindjárt vissza!...

— Dehogy megyek! Tágasabb ott künn a mezőn, felelé Miska és leugrott a palánkról.

Egy csacsi legelészett ott a mezőn. Ennek mindjárt a hátán termett.

A csacsinak ez sehogysem volt inyére.

Nem is csodálom.

Mikor ő nyugodalmasan legelészni készült és most fölkapaszkodik a hátára valaki, aki még csak nem is a gazdája!

— Megállj csak! Majd békét hagysz te nekem! gondoló magában a csacsi.

És elkezdett kapálózni, rugdalozni, erősen reménykedve, hogy lerázza magáról az alkalmatlan vendéget. Csakhogy Miskát nem olyan fában ringatták. Ó csak ott az isko-

lában volt Lajha Miska, de a kerítésen kívül nem ijedt meg az árnyékától. Bele kapaszkodott a csacsi nyakába s még biztatta is.

— No hát csak tánczoljunk, csacsikám!

A csacsi erre mást gondolt. Hirtelen neki iramodott és olyan veszett futásnak indult, hogy a legnemesebb telivér lónak is becsületére vált volna. Miska ettől sem ijedt meg.

... RÁBÁMULT A KANCSÓRA. (Lásd a 399. lapon.)

— Annál jobb, csacsikám! Csak fuss, ahogy tudsz. Legalább utól nem ér a tanító a mogyorófa-pálczával.

De ha Miska nyakas volt, a csacsi sem tágitott. Mikor már nagy darabot befutott, egy mély árokhoz ért. Neki rugaszkodott és hatalmas szökkenéssel átugrotta. Soha még csacsi nem számította ki ilyen jól a

dolgát. Mert a hirtelen nagy szökkenésben Miska leröpült a csacsi hátáról és lezuhant a mély árokba. Mialatt lefelé zuhant, így biztatta magát:

— No, nem lesz nagy baj. Látom: egy kis víz van az árok fenekén, éppen oda pottyanak. Nem ütöm meg magamat nagyon.

... EGY ÁRVA LELKET SEM LÁTOTT. (Lásd a 402. lapon.)

Még jóformán végig sem gondolta, már lenn volt, de nem esett puha vízbe, amint reménylette. Ellenkezőleg, akkorát koppant a feje, mintha erős ablakhoz vagy tükörhöz ütötte volna oda. Szinte szikrázott a szeme.

— Mi a tatár? Hát ebben az árokban üvegre pingált víz van? No már ki hitte volna!

Ideje sem volt, hogy tovább tünődjék, mert a csillogó lap, melyet ő a magasból víznek nézett, megmozdult és egyik oldalán fölemelkedett, mint a csapó ajtó. A nyíláson pedig egy furcsa emberke bujt ki, térdig érő ősz szakállal, a fején hosszú kámzsával. Szörnyű módon meg volt ijedve s izgatottan kiáltá:

— Lassabban, hékás! Mit döngeted az ablakomat? Még be találok törni s akkor ugyan szép bajba kevernél!

Miskának azonban nagyon sajtott a feje, ahol oda kopintotta. Éppenséggel nem volt barátságos hangulatban s mérgesen felelé:

— Hát az én fejemért talán nem kár, mi? Betörtem én már ablakot eleget, nem volt valami nagy baj. De ha az én fejem törik be, az nagy baj, ha másnak nem, hát legalább nekem. Micsoda új divat az, hogy árok fenekén legyen valakinek ablaka? Majd teszek róla! Mindjárt betördelem a sarkammal, hogy legalább más ne járjon így pörül.

Most még inkább ijedt meg a kis öreg.

— Jaj fiacskám, aranyos drága barátocskám, csak azt ne tedd! Nincs olyan üveges a világon, aki ezt meg tudná igazítani.

— Hát az én fejemet meg tudja valaki drótozni ha szét reped?

— Hiszen még nem repedt szét.

— De fáj ám nagyon.

— Sajnálom, rendkívül sajnálom és kárótlásul szívesen megteszek mindent amit kívánsz. Ha valami nagy kívánságod van, én teljesíthetem.

— Kívánságom? No az van bőven. És ha olyan nagy a hatalmad, akkor nem is alkuszunk meg olcsón.

— Jól van, megígértem, hát meg is lesz. Jőjj le velem a műhelyembe, ott válogathatsz százféle csoda bűvös szer közt.

Miska nem hívatta magát kétszer. Belépett a nyílásba, mely a nagy üveg ablak alatt volt. Nem is ablak volt az, hanem csapó ajtó s lépcső vezetett onnan le a mélybe. Sokáig lépkedtek lefelé, meg sem

tudnám mondani, hány száz vagy ezer lépcsőn. Miska Már éppen bele akart únni, mikor végre leértek a lépcső aljára. Ott egy nagy vas ajtó zárta el az utat. A kis öreg kinyitotta, s tágas, boltozatos terembe léptek, mely Miska nagy csudálkozására olyan világos volt, mint ha a nap süttött volna bele; pedig úgy vélte: legalább is egy mértföldnyire mentek a föld alá. Tele volt a terem mindenféle eszközökkel, szerszámokkal s a kis öreg így szólt:

— Ime, válassz, ami tetszik. Van ott kard, mely győzhetetlenné tesz; van könyv, melyből minden bölcseséget megtanulsz; vannak szárnyak, melyekkel röppülhetsz, mint a madár. Találsz sokfélét egyebet is. Válogass. Nekem sürgető dolgom van, be köll fejeznem a legfőbb művemem melybe valaha fogtam.

Ezzel letelepedett egy kis asztalhoz és dolgozni kezdett. Nem valami remekműnek látszott, amit csinált. Igen egyszerű kauszón simitgatott, csiszolgatott. (Lásd a képet a 395. lapon.)

Miska szétnézett a sok bűvös szerszám közt. Legelőször is a kardot próbálgatta.

— Az nagyon derék dolog, ha valaki olyan hős, hogy senki sem győzheti le. Ez talán nem lesz rossz. Ambár, ha jól meg-gondolom, ez mégis fáradságos mesterség. Örökké verekedni. De meg ha egyszer hire száll, hogy győzhetetlen hős vagyok, nem áll ki velem senki, akkor aztán mi hasznom a kardból? Nem köll.

A bölcsesség könyvének jóformán meg sem állt. Ha még olyan bölcs könyv is, mégis csak könyv. Már pedig Miska még csak látni sem szeretett semmiféle könyvet. Jobban tetszettek neki a szárnyak, melyekkel röppülni lehet. Ez nagyon mulatságos

lesz. De azután megint csak nem tetszett neki ez sem.

— No bizony! Mit ér, ha tudok is repülni? A mellett még éhes is lehetek. Meg elis lophatják, aztán üthetem gyalog bottal a nyomát. Ez sem köll.

Még sokféle csoda szerszámot vizsgált meg, de mindegyik ellen volt valami kifogása. Végre oda ment az öreghez.

— Nem találok én itt kedvemre való portékát. Hát ez micsoda, amit most készítsz?

— Ez az én remekművem. Nem látszik rajta ugy-e? Egyszerű kancsó. De aki ebből iszik vizet, annak minden kívánsága teljesül, amit akkor kimond.

— Ez köll nekem! mondta rá Miska rögtön.

Az öreg nagyon savanyu képet vágott.

— Ne kívánd ezt, kedves öcsém! szolt könyörgő hangon. Ez a legdrágább kincsem, hetvenhét esztendeig törtem rajta a fejemet és kilenczvenkilencz esztendeje, hogy csinálom. Épp most készült el s már elvinnéd!

— El én! Ez épp nekem való. Megigérted, hogy ide adod, amit választok, hát ide vele!

— De gondold meg, hogy ez veszedelmes portéka is ám! Ez a bűvös kancsó csak addig szolgál, amíg igazán jót kívánnak tőle. Aki rosszat kíván, azt megbünteti.

— Bizd csak rám. Majd tudom én, mit kívánjak.

A szegény öreg mit tehetett? Oda kellett adnia a kancsót. Miska meg sem köszönte, inkább így szolt:

— De ha nem igaz, amit erről a kancsóról mondtál, akkor jaj neked! Még ma betöröm az ablakodat.

— Csupa tiszta igazság az. Nem félek, hogy csalódnál benne. Majd meg is látogatlak és tudom meg fogod dicsérni. No, most már szeretnél odább menni vele, látom. Hát csak menj, jó szerencsét kívánok. Nem kell azon a sok lépcsőn felmásznod, kimehetsz erre jobbra az ajtón.

Miska, amint kijutott az ajtón, egészen ismeretlen tájékat látott maga előtt. De nem törődött vele.

— Mindjárt ott leszek, ahol akarok. De igaz a! Előbb vizet köll keresnem, hogy ihassam a kancsóból és kívánhassak valamit.

Csakhamar talált forrást és megmerítette a kancsót.

— No, de most! Mit kívánjak? Okosat kell kívánni. Legelőször is az volna jó ha már felnőtt nagy ember volnék. Hát most ez kívánom.

Hörpintett a kancsóból s alig nyelt egy-két kortyot, már olyan furesát érzett, mintha nem a régi kis Miska volna. Csakugyan, amint végig nézett magán, azt látta, hogy ő most már magas, szálás, erős férfi. Rábámult a kancsóra. (Lásd a képet a 396. lapon.)

— Már csakugyan igaz. Bizony senki sem hinné, hogy ez a hitvány kis jószág csakugyan ilyen hatalmas. No de most már mi legyen tovább? Ugy érzem, mintha éhes volnék, itt pedig nem igen látok harapni valót.

Körül nézett. Egy pár ökör állt oda nem messze ekébe fogva, míg a szántóvető ember egy fa alatt szalonnázott. Miska már majdnem megindult, hogy kérjen tőle egy pár falatot.

— Ej, de oktondi vagyok. Persze, még hozzá kell szoknom, hogy akár mit kíván-

hatok. Csak nem fogok szalonnát enni, mikor akár királyi lakomát is rendelhetek!

A következő pillanatban még különbet gondolt.

— Mit nekem királyi lakoma! Király akarok lenni!

S nagyot hörpintett a kancsóból.

Mikor végig nézett magán, látta, hogy arany himes ruha, biboros palást van rajta, kezében királyi páleza. A fejét is nyomta valami; oda kap, hát arany korona volt rajta.

— No, eddig jól van. Ugy látom, hogy király vagyok. Csak azt szeretném tudni: hol vagyok király? Hol az országom? E nélkül nem sokat érne ez a méltóságom.

Semmikép sem tudta kieszelni, merre induljon, hogy valami üres trónust találjon, amelyre királyt keresnek.

Már pedig világos, hogy ha király vagyok, királyságomnak is kell lenni. Csak azt nem tudom, merre van. Kedves kancsóm, ez megint a te dolgod. Jöjjenek elé

a királyságom zászlószíjai, miniszterei és minden méltóságai s vezessenek be a palotába!

Még jóformán ki se mondta, már halatszott a paripák dobogása s elő robogott a fényes társaság. Az udvari fő-lovászmeister gyönyörű aranyos szerszámmal felkantározott arab lovat vezetett Miska elé, ki rögtön nyeregbe is pattant mialatt a fényes kíséret lelkesülten kiáltá:

— Éljen a hetvenhetedik Miska király!

— Nagyon jól van, kedves hiveim, szólt Miska király kegyesen. Megvagyok veletek elégedve. De most kíséretetek a palotámba és a fő szakács-mesternek gondja legyen rá, hogy jó vacsorát kapjunk. S mától hat hétig hegyen-völgyön lakodalom legyen egész országomban. Azt akarom, hogy minden ember pulyka pecsenyét egyék és tokaji bort igyék. A ki nek pedig nem telik, itt a kancsóm, jut abból mindenkinek.

Ezzel a királyi rendelettel mindenki nagyon meg volt elégedve. Folyt is hegyen-völgyön lakodalom-dinomdánom,

csak épp addig pihentek egy kicsit, amíg alvással új erőt merítettek a további mulatságra. Egyik napon rövid időre megje-

... FELLÓDITOTTA MAGASRA.

(Lásd a 402. lapon.)

lent a kis öreg is, a bűvös kancsó készítője, de Miska király kurtán végzett vele, mert az öreg kifogásokat kezdett tenni, mondván:

— Én a kancsót csak neked adtam, de épp az imént láttam, hogy ott hever a tornáczon és boldog-boldogtalan fölhasználja. Még baj lehet belőle.

— Ne fecsegj, öreg, felelé Miska király. Mért ne jusson másnak is a jóbul? Ha

pedig olyan valami rosszat kívánna, ami nekem ártana, az ugysem teljesül. Magad mondtad, hogy e helyett a kancsó inkább megbünteti azt, aki rosszat kíván. Bujj te csak vissza a barlangodba, nincs most már reád szükségem.

Odább állt az öreg, Miska király pedig vígan uralkodott tovább. Nagyon meg volt elégedve ezzel az új mesterségével

— NO BÁTYA, KEND IS ITT VAN? (Lásd a 402. lapon.)

Délig ott nyújtózott az ágyában. Mikor pedig megunt a heverést, fölkelte és a terített asztalhoz ült. Ami ügyes-bajos dolga volt az országnak, azt rábizta az öreg kancellárra.

— Nem azért vagyok király, hogy a más baján törjem a fejemet. Végezze, aki tudja.

Igy és nem másképen folyt a dolog nagyon szépen, és jó ideig nem is változott.

Vagyis inkább: Miska király sokáig nem vette észre, hogy napról napra kevesebb embert lát maga körül. Mikor aztán észre vette, akkor sem igen törődött vele. Már a városban is csak itt-ott lézengett egy ember. A palotából egymás után eltűntek a miniszterek, zászlós urak udvarnagyk, komornyikok, utóljára még a szakács, de még a kukta is.

Már erre mégis megharagudott Miska király. Mert amint egy szép napon fölkelt és terített asztalhoz akart ülni, hát bizony nem volt megterítve az asztal. Dühösen csöngetett, kiabált... nem jött senki.

— Nem illik ugyan, hogy a király keresgélje a komornyikját és a szakácsát, de már nagyon éhes vagyok, hát csalutána nézek, mi a kő ütött hozzájok?

Kiment, szétnézett a palotában, az udvaron, de egy árva lelket sem látott sehol. (Lásd a képet a 397. lapon.) Meghökkenve ment odább, ki a városba, de ott sem találkozott teremtettt lélekkel. Üres, pusztá volt az egész város, az egész ország.

— No ennek már fele sem tréfa. Hogy legyek most már király ha nincs senki alattvalóm? Megszökött az egész népem! Ez már csak példátlan gonoszság!

Pedig nem egészen úgy volt az. Nem szöktek meg, csak rábukkantak a bűvös

kancsóra. Először egyik miniszter próbált vele szerencsét, de csakhamar pórul járt, mert rosszat kívánt s abban a pillanatban valami titkos erő föllóditotta a magasba (Lásd a képet a 400. lapon.) és vitte, vitte

sokáig, végre pedig egy nagy pusztaságon tette le. Azután éppen így járt egy másik, harmadik ember és sorra mindenki. Ijedtében, mikor fölrepült, mindenki elejtette a kancsót, mely visszaesett a földre, de nem tört el. Ekképen mindig újra rátalált valaki. És mindenkinek volt valami gonosz kívánsága és mindanyian oda kerültek a kietlen sivatagba. Csak úgy potyogtak le a magasból, mint az érett vadkörte, ha megrázzák a fát.

Szerencsére puha homokra zuhantak és mindenki talált már ott atyafit, ismerőst, aki félig bu-

san, félig gúnyosan kérdezte:

— No bátya, kend is itt van? (Lásd a képet a 401. lapon.)

— Itt ám! De hol vagyunk itt?

... VISSZA VEZETTE NÉPÉT A VÁROSBA.

(Lásd a 403. lapon.)

— Ha azt tudná valaki! Nagy sivatagban vagyunk, a honnan nem lehet kimene-külni. Mert ha egész nap jártál, estére azon veszed magadat észre, hogy megint csak ott vagy, a honnan elindultál.

Miska király azalatt, hogy népe ott busult a sivatagban, viszont otthon dühön-gött és toporzékolt. Egyszerre azonban, amint így mérgesen járt-kelt, megbotlott valamiben. Oda néz . . . hát a bűvös kancsó hevert ott az utban. Fölkapta.

— Jaj, a semmirekelő gézenguzok! Most már értem! Mind kívánt valami rosszat és elérte őket a büntetés. Nagyon jól van. Szerzek én magamnak a kancsómmal más királyságot. Mindjárt megtöltöm és hör-pintek belőle. Így ni! Kedves kancsóm, adj nekem új szép királyságot! Eddigi gézen-guz népem pedig csak hadd szenvedje büntetését ott, ahol van.

Azt várta, hogy rögtön valamely új ki-rályi palotában, új hivek közt terem. De szörnyű rémületére egész más valami történt. A titkos erő őt is föllődította és vitte. Csak hogy ő erősen fogta a kancsót és nem ejtette le. Végre aztán ő is lepottyant, ugyan-oda a sivatagba, éppen a miniszterei, udvari főemberei közé.

— No tessék! Itt van a királyunk is!

Miska megvakarta a füle tövét mikor látta és megtudta, hová kerültek mind any-nyian.

— Persze, persze, én is rosszat kíván-tam másoknak. De most már mit tegyünk?

— Szánjuk-bánjuk rossz kívánságinkat, szólt az öreg kanczellár, és kérjük meg a bűvös kancsót, segítsen haza, hogy otthon jámborul és békességben élhessünk tovább.

Ezt a kívánságot a bűvös kancsó meg-hallgatta. Hosszas vándorlás után haza

érkeztek és Miska király vissza vezette népét a városba (Lásd a képet a 402. lapon.) Mielőtt azonban palotájába bement, még egyet gondolt.

— Hm! Legokosabb lesz, ha elejét veszem, hogy ilyen baj többé ne érhesen. Mert ha megint hozzá férnek a kancsóhoz újra rosszat kívánhatnak. Inkább semmit se kívánhassanak.

Fogta a kancsót és oda-csapta a palota márvány lépcsőjéhez, úgy hogy ezer darabra tört. De hajh! . . . azt nem tudta, hogy a kancsó minden varázslata csak addig tart, a meddig a kancsó maga. Egy szempillantás alatt eltűnt a palota, a nép, a város, Miska királyról a korona és palást s ő maga ijedtében hanyatt esett.

Mikor újra föleszmélt és szétnézett megint ott találta magát az árok fenekén, a hova a csasi ledobta. És csak éppen az a Lajha Miska kis diák volt, mint azelőtt. Az árok partján pedig ott állt a tanító a mogyorófa-pálczával.

Maig is sajnálja Miska, hogy földhöz vágta a bűvös kancsót. A kis öreg bar-langjának az ablakára pedig soha sem tudott többé rátalálni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 22-dik szá-mában közölt képrejtvény megfejtése:

London a világ legnépesebb városa.

Helyesen fejtették meg: Lázár Andor, Brill Mariska, Vámosy Károly és Laczika, Erney Béla, Mack Gabriella, Weisz Irénke, Molnár Anna és Viktor, Vitályos Emma, Terényi Péter, Keleti Magda, Szöllősy Aurél, Peláthy Gyurika, ifj. Tormay Béla, Grósz Endre, Patterson Margit és Orso-lyá, Herczinger Ilka, Sibilla Jenő (nevedet egészen ird ki, másképp nem közölhetem. Annyi ezer név közt pusztá véletlen, ha eszembe jut, hogy a J. Jenőt, Józsit, Jánost sat. jelent-é. Arra pedig még nem váltottál országos hírrel jogot, hogy pusztán vezetéknevedet elég volna aláírnod. F. b.) Kammer

Piroska, Erzsike, Arpad és Hugó, Farkas József és Dezső, Kovács Béla, Máder testvérek, Pösch Rudi, Molnár Margitka, Gyémánt Ilona, Müller testvérek, Seidler Irma, Beyer Ede és Ernő, Roth Aranka és Pista, Engelsmann testvérek (a magatok írása? *F. b.*), Szathmáry Marietta, Bayer Feri, Clement Ernő, Kerner Jenő, Buzáth Jolán és Lajos, Rihmer Mariska, Fischer Erzsike és Lajos, Neumann testvérek, Miklós Tibor, Kund Margit és Mariska, König György és Dénes, Kövessy Rudi, Faludi Mariska, Riesz Kornél, Blum Ella, Rosenfeld Tibor, Schwartz László, Hirschler Jolán, Baum Róza és Miklós, Koreck Iván, Kiszely Lehel, Farkas Jenő, Scholtz Gusztáv, Bohunka Mariska és Etelka, Kund testvérek, Bauer Elza (saját írásod? *F. b.*), Szögyény Gábor, Tomesz Irma, Szél Piroska, Polgár Juliska és Margitka, Obláth Ella és Ilona, Dienes Mariska, Keppich Irén és Vera, Benedek Pista, Koffron Ilonka és Iduska, Bogyó Rudolf, Fülöp Etelka és Kálmán, Hajós Anna, Bretschneider Paula, Bartal Aurél (multkori levelekre vonatkozólag a választ megadja a megfejtők illető jegyzéke; ha nem találod benne a nevedet, jele, hogy leveled nem érkezett hozzám. *F. b.*), Latinovits Endre, Csikvári Ernő, Dousa József (Magyarország és Oláhország közt, a postai egyezmények értelmében, a levelező lapra 10 centime-os bélyeget kell ragasztani; jövőre tehát ehhez tartsd magad. *F. b.*), Zsarnóczay Ilonka, Grünbaum Margit, Szunyogh Barna, Vancsay Irén, Görgey Aladár, Bachmann Sándor (szép írást tőled, aki az elemi első osztályt látogatod, nem is kívánhatok; de gondos és rendes írásra már te is törekedhetel és e tekintetben leveled bizony egy kissé még fogyatékos. *F. b.*), Murárik Bercei, Edelstein Elek, Herzl Antal, Goldstein Jolán és Ilona, Apfel Arpad, Papp Birike, Zsoldos Miklós, Volarich Iduska és Imike, Fürth testvérek, Rezutsek Erzsike és Gyula, Schwartz István, Frenreisz Pista, Schöpkes Mariska és Gyula, Scheuer Róbert, Tichtl Leona, Engelsmann testvérek, (ha »testvérek« vagytok, tehát többen vagytok; miért nem ír az, akinek nem rezg a keze? *F. b.*), Horváth Böske, Pap Mari, Dunki Mari, Király Róza, Bedő Juli, Késmárki Anna, Brád Róza, Ajtai Ida, Erdélyi Vilma, Fluk Györgyike és Keresi, Kramer Margit, Ember Pista, Engelmann Jenő, Weiss Aranka és Rudi, Békési Imre, Leicht Sarolta, Kiss Sára és Lajos, Márton Erzsike és István, Selevér Flora (részben), Mendl József, Déri Zsófi és Géza, Eibensütz Aranka, Szontagh Klára és Sándor, Kleeberg Géza, Marczali Bözse, Kovács Kálmán, Kerdl Dezső és Ernő, Süle Zsuzsika, Kovács Irén, Pásztor-Bódogh Ibolyka, Sárfy Tibor és Alfréd, Magassy Jenő és Zoltán, Lakatos Gyula, Sturm Margit, Kun Ida, Stein Andor, Stekker Dénes, Panajott Miczike, Mayer Béla, Szathmáry Péter (részben), Biel Jozefina, Kürschner Manó, Soós Laura és Iduska, Stern Erzsike és Sándor, Réтай Vilma, Klein Irénke, Szily

Rózsika, Forgách Beatrix, Taubner Margit, Hajdu Gábor, Stern Izor, Beöthy Laczi, Tenner Elza, grf Matuschká Alfréd, Klein Pál, Kulin Imike és Rózsika, Sonnenberg Berta, ifj. Bolyó Károly, Waldmann Margit, Aranka és Jenő, Füghe Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtvén, nyertesek lettek *Baum Róza és Miklós, Miskolczon*, kiknek a jutalomkönyvet (*Tannenburgi Róza*, elbeszélés a lovagkorból) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« XLIV. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Taubner Margit, Kovács Béla, Weisz Lenke, Klein Pál.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

Rüstig Zsigmond, az új Robinson.

Marryat nyomán a magyar ifjuság számára fordította: dr. Dulácska G.

94 képpel, kemény táblába kötve.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Frenreisz Pista. Tudtommal igenis jelent meg a selyem-hernyó tenyésztésének kitéje, melyet ily megjelöléssel megrendelhetsz bármely könyvkereskedésben. — *Ringenbach Ilona*. Írásodnak ép kerek betűiből látom, hogy felépültél magad is, aminek őszintén örülök. — *Stein Andor*. Olyan két rejtvénynek a megfejtését küldötted be, amelyek a »Kis Lap«-ban nem jelentek. Vagy azt akarod mondani, hogy szerkesztetted? Ebben az esetben annyit: hogy az a te két rejtvénykéd a könyvnyűnél is könnyebb. — *V. L. A IV.* gymn. tanulóknak alighanem bajszuska kunkorodik már a felső ajkán. Ellenvetései mind a mellett alaptalanok. Az egyiket, mely a *tót és tét* szavakra vonatkozik, mint sajtóhibát helyre igazítottam. Van-e lap, amelyben boszuságára minden írónak és szerkesztőnek, ez a fillokszerája a nyomdának ne tóta volna már fel magát? Hogy a *ded és dad* nem csak szóképzők, de önálló szavak is: erről meggyőzi a »Magyar nyelv teljes szótára«. A *tós* is önálló szó, mert mint főnév ragozható s mint mellék- (tulajdonságjelző) név, fokozható is. A véges elme közös gyarló mindnyájunkkal, de a rossz-hiszeműséget már csak visszautasítom. A »K. L.«-nál az akadémia szelleme nem kísért. Olyan nincs. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerk.: *Forgó bácsi*. Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.